

In Amerika kun je wat leren!

FOTO'S: GERRIT STRIJBIS

▲ José, Suzanne, Laura, Johan en Shaune (in midden) waarden uitwisselingsproject

Ze hadden de tijd van hun leven. Enkele leerlingen van het Groenhorst College in Barneveld brachten in het kader van het project PetVet hun stage door in de Verenigde Staten. Ook volgden ze daar enkele weken een opleiding. Zowel de leerlingen als de stagebedrijven kijken met plezier terug. Helaas bedreigen visumperikelen een vervolg.

Buiten toont de lente zich van zijn slechtste kant. De temperatuur schommelt rond het vriespunt, de lichaamstaal van kale bomen en struiken verraadt het verlangen naar zonneshijns. De stemming van vier mbo-leerlingen van de afdeling Dierverzorging van het Groenhorst College in Barneveld vertoont overeenkomsten met het weer. Het kost Johan Heeren, Suzanne Seinen, Laura Krijt en José Delfos moeite zich aan de dagelijkse sleur aan te passen. Onlangs keerden ze terug van een stage in de Verenigde Staten. Als onderdeel van het project PetVet koppelden deze leerlingen uit het laatste leerjaar van niveau 4 een opleiding van twee weken op vergelijkbare instituten in Minnesota, Colorado en Florida aan stages van acht weken bij dierenart-

senpraktijken. Twaalf Barneveldse leerlingen toonden belangstelling, het Groenhorst College selecteerde er zes. Hun motivatie en uitdrukkingsvaardigheid in het Engels vormden de criteria. PetVet beoogt een langdurige transatlantische uitwisseling van docenten en studenten en een afstemming van het curriculum. Achttien studenten uit Frankrijk, Schotland en Nederland bezochten de VS. Hetzelfde aantal Amerikanen kwam naar Europa. De EU en de Amerikaanse organisatie Fipse financierden dit project.

Opleiding

Nu resteren alleen nog de goede herinneringen, zichtbaar gemaakt door een flitsende presentatie en fotomateriaal. →

Geen tulpen of klompjes

Shaune Awick (32): "Na een opleiding en loopbaan in de financiële wereld besloot ik me te laten omscholen tot dierenartsassistent bij een opleiding in Colorado. Ik volgde hier in Barneveld in het kader van het uitwisselingsproject PetVet al enkele lessen, maar stak daar nog weinig van op omdat ik geen Nederlands spreek. Later deze week verzorgen enkele docenten lessen in het Engels. Wel viel het me al op, dat leerlingen en docenten wat informeler met elkaar omgaan dan in de VS. Dat verbaast me niet, want in mijn klas bevinden zich veel oudere leerlingen. Veel van mijn klasgenoten oefenden een beroep uit dat ze niet langer leuk vonden en laten zich omscholen. Over twee weken ga ik stagelopen bij een dierenartsenpraktijk in Ermelo. Tijdens mijn periode in Nederland woon ik in een studentenhuys in Barneveld. Ik weet eigenlijk niet wat me hier te wachten staat. Wel verwacht ik kennis te maken met andere technieken. In de VS en Nederland bestaan verschillende behandelmethodes, die uiteindelijk dezelfde resultaten opleveren. Dankzij een goede voorbereiding verwachtte ik hier geen tulpen of klompjes. Wel verbaasde het me dat er hier in de stad weilandjes zijn met schapen. Ook vind ik het gek dat er spoorlijnen dwars door steden lopen."

▲ Jan Willem Bruil: Visumperikelen belemmeren voortgang

De aanwezigheid van de 32-jarige studente Shaune Amick uit Colorado als één van de Amerikaanse deelnemers aan PetVet verlevendigt hun herinneringen. Ze kijken positief terug. Tijdens hun opleiding in de VS behaalden zij enkele internationaal erkende vaktechnische certificaten. Ze vertellen dat er verschillen bestaan tussen de Nederlandse en Amerikaanse opleiding. Laatstgenoemde duurt achttien maanden en besteedt geen aandacht aan algemeen vormende vakken. Verklaarbaar volgens Johan, veel leerlingen zien deze studie als sluitstuk terwijl hun Nederlandse collega's deze opleiding vaak als aanloop naar een hbo-studie zien. Ook herbergt deze opleiding veel mensen die zich laten omscholen: "De gemiddelde leeftijd was 25, in mijn klas bevond zich zelfs een advocaat die zich liet omscholen." De motivatie en het gedrag van de Amerikaanse leerlingen verschilt eveneens. José: "Dat schrijf ik deels toe aan het leeftijdsverschil, maar daarnaast bevinden zich op Nederlandse scholen leerlingen die minder gemotiveerd een opleiding volgen." Ook gaan Amerikaanse opleidingen dieper op het vakgebied in. Zo besteden Amerikaanse docenten vier lessen aan beenmerg terwijl dit in Nederland

slechts zijdelings aan de orde komt. Tijdens de praktijklessen gebruikten de docenten kadavers waar in Nederland een verbod op bestaat.

Meerwaarde

Hun stages boden eveneens een meerwaarde. Amerikaanse dierenartsen laten meer handelingen aan hun assistenten over. Zo werkte Laura in een paardenkliniek en kreeg toestemming een infuus in te brengen. Ook verrichtten ze meer laboratoriumwerkzaamheden dan bij vergelijkbare Nederlandse stagebedrijven. Laura: "Nederlandse dierenklinieken stellen zich bij stagewerkzaamheden terughoudend op." Zij looft de Amerikaanse aanpak. De dierenarts gebruikt de vrijkomende tijd als voorbereiding op andere zaken. Daarnaast verrichtten Nederlandse assistenten ook baliewerkzaamheden terwijl praktijken in de VS hier apart personeel voor in dienst nemen. Over de sociale aspecten verschillen de meningen. De leerlingen verbleven in gastgezinnen of appartementen. Ze loven de spontaneiteit en gastvrijheid. Laura deelt deze visie deels. Haar gastvrouw eiste handen spandiensten bij de dagelijkse verzorging van 25 paarden: "Ik denk dat dit kwam door onduidelijke afspraken met haar." Suzanne stelt dat deze periode haar groei naar volwassenheid versnelt. Een vreemde taal, het ontbreken van de vaste vriendenkring en familieleden vereisen initiatief: "Bij de dagelijkse probleempjes ben je op jezelf aangewezen." Op de vraag naar minpunten blijven ze het antwoord schuldig. De leerlingen zien deze ervaring als een extra impuls voor hun studie. Voor Johan betekent dit dat hij waarschijnlijk terugkeert naar de Verenigde Staten voor een studie Diergeneeskunde of een baan bij zijn stagebedrijf. Ook de stagebieders toonden zich tevreden. Johan: "Mijn stagebieder opperde zelfs de mogelijkheid van een huwelijksaanzoek om een langere verblijfsvergunning te krijgen."

Visumperikelen

Ook projectleider Jan Willem Bruil blikt tevreden terug. Het enthousiasme van de leerlingen beschouwt hij als een meerwaarde. Daarnaast bestaan er in de VS goede carrière-

gelijkheden voor afgestudeerde leerlingen: “Ondanks onze goede reputatie, liggen de banen hier niet echt voor het opscheppen.” De Nederlandse leerlingen verdiepten zich daarnaast in hun vakgebied. Ook tilt deze uitwisseling zijn opleiding naar een hoger niveau. Zo gebruiken de Amerikanen bij hun opleidingen uit kunststof vervaardigde namaakdieren voor de oefening van medische handelingen. Bruil: “In Nederland een onbekend verschijnsel, inmiddels schaften we deze hulpmiddelen ook aan.” Daarnaast constateerde hij dat E-learning zich in de VS op een hoger plan bevindt. Tijdens hun stages volgen de Amerikaanse leerlingen een aantal theoretische lessen met behulp van ict. Als voorbeelden noemt Bruil chat sessies en elektronisch toetsen op afstand. Ook de Amerikanen tonen zich tevreden. Bruil: “Hoewel de Nederlandse stagebedrijven tevreden zijn, denk ik dat bij de Amerikaanse leerlingen de kennismaking met de Europese cultuur het belangrijkste is.” Er bestaan weliswaar kansen voor een permanente samenwerking, maar ook knelpunten. De visumplicht belemmert vooralsnog een verdere uitbouw van de contacten. De procedure kostte zeven maanden en alleen door bemiddeling van de Stichting Uitwisseling en de universiteit van Ohio en betaling van 800 dollar extra kregen de leerlingen een visum.. Bruil: “Dit ging van hun budget van 3.000 euro af. De visumproblematiek vloeit grotendeels voort uit garantstellingen en verzekeringseisen.” Dat leerlingen in de VS certificaten behalen noemt hij eveneens als voordeel. De samenwerking met de Amerikaanse partners verliep soepel: “Onze werkwijze vertoont toch overeenkomsten.” Minder te spreken is hij over de houding van de Europese partners. Zo kwam de Franse partnerschool de afspraken mondjesmaat na. ∞

Gerrit Strijbis